

ÁGH ISTVÁN

Szarvasveszély

*Búzavetés, őszi szántás,
bent vetített kinti látvány,
amit lakásomból nézek
arra való készüléken,*

*lentről látott madártávlat,
nem igazi, mégse látszat,
pihentető, mégis fontos
előzmény a fõmûsorhoz,*

*közönséges őszi képet
miért közvetítenének,
ha nem lenne egy történet,
valamilyen hírértékkel,*

*mint a hantok és vetések
különös viselkedése,
hol a barázdák kinyúlva
visszagyûrödnek magukba,*

*s kialakul annyi forma,
mintha csordába torlódna,
hátak, hasak, fejek, lábak
egyesülnek, különválnak,*

*talán vadászpuska durrant,
ami nem hallható onnan,
mintha ok nélkül ijedne,
áradna a végtelenbe,*

*Atyaisten, mennyi állat!
én még ilyent sose láttam,
szarvas! szarvasok! kiáltja
valaki a kamerába,*

*ha kocsival járnék arra,
rémülten ámulnék rajta,
de csak tét nélkül csodálom
ilyen absztrakt távolságból,*

*az előbbi barna foltok
óriási csorda voltak,
valamitől megijedve
hirtelen fölkerelkedtek,*

*de miért jött össze annyi,
nem is gyõzném összeadni,
és micsoda jelre izgult
valamennyi, s hova indult?*

*fél órája áll az autó,
előtte élő sorompó,
a szélvédõn, tág tükörben,
kivetítve menekülnek,*

*egymás mellett hárman-négyen
mint egy megszabott ösvényen,
mûködik az õsi ösztön,
hogyan összhangra ösztönözzön,*

*kijelöli az irányt is,
túl a síkon, el Mohácsig,
mint egy hegyi patak sodra
hozza õket, elsodorja,*

*mint a Csele patak medre
színültig habzó tetemmel,
ahogy a képernyõn látom,
fej a faron, nyak a háton,*

*egyetlen agancs se látszik,
kilőtték a törzs bikáit?
tán a Mecsek vadonán túl
ágaskodik koronájuk.*